
Светлана Велмар Јанковић
Чаробна прошлост

Занимљива књига „Очаране наочаре“ Светлане Велмар Јанковић говори о двоје деце, Луки и Милени, који имају сасвим обично детињство, иду у школу и друже се. Једног дана, баш на рођендан, Луки стиже пакет од мистериозног човека, очараног оптичара, како се представио. Он је Луки и Милени поклатио пар наочара чудног изгледа. Наочаре имају моћ да оне који их носе воде у прошлост Београда.

Светлана Велмар Јанковић је себи дала један веома тежак задатак. Тешко је написати историјски роман за децу, а да им он буде занимљив и разумљив. По мом мишљењу, она је потпуно успела да нам приближи и учини занимљивом тако озбиљну тему. Посебно ми се допао начин на који је започета књига, када списатељица каже да Лука пуни „онолико година колико ти пуниш сада“, те на неки начин можемо закључити да је и сама књига „магична“, односно да се прилагођава сваком узрасту баш да би била разумљива и деци од дванаест, али и деци од седам година. Кроз „међувреме“, односно време када се Лука и Милена налазе у садашњости и разговарају о местима у Београду која имају везе са догађајима из прошлости, можемо да видимо колико се наше детињство разликује од детињства некада. „Најенергичнија“ прича ми је била „Лав из Сингидунума“ зато што говори о начину живота у 441. години пре нове ере. У овој причи главни ликови су Апије, слуга, и Луције, његов господар. Луције жели да посматра лавове како стижу из читавог света. Иако је слуга, Апије му забрањује јер је сувише опасно. Сутрадан они одлазе до лавова јер је Апије попустио. Луције је полако пришао неком лаву у кавезу. Изненада лав искаче из кавеза и крене да нападне Луција. Апије му је прискаче у помоћ и стаје између свог господара и лава. Почине да нешто шапуће лаву, умирује га и понавља му да се врати у кавез. Док сам читала ту причу, била сам јако узнемирена када је лав искочио из кавеза, као да сам ја стварно била на том месту. Била сам срећна када се лав вратио у кавез и нико није настрадао.

Посебно је и оригинално то што је списатељица измишљала имена ликова у прошлости и што је измешала мало маште са стварним животом у прошлости. Овај део књиге ми се посебно свидео: „Да, вероватно. Питам се – из којег је он доба?“ „Уверили смо се да је племенит, а то је особина која се изгубила у данашње време. Зар не би било могуће да је стигао из неког будућег времена?“

Ауторка је оставила места за наставак који бих такође волела да прочитам.

Сада вам остављам простора за размишљање и времена да ставите очаране наочаре и упустите се у чаробну прошлост.

Мој дигитални цртеж